

HORVÁTH VERONIKA

áramlatok

mikor a tengerre gondolok
fejemben vonatok robognak
érettségizhetnék menetrendekből
mikor a tengerre gondolok

a szédülés ma pont olyan
az ablakon kinézni
átrobogni a réteken
pont olyan
mint mikor a tengerre gondolok

mennyi idő ez
hány évgyűrű
fodrozódnak
körökbe rendeződnek
évgyűrű aranygyűrű gyűrű a bolygókon gyűrű anyám kezén
hullámverés
gyűrűt mondok íveket húzok
de mindig másra gondolok

a költészet leginkább a csípőmben lakik
nem én mondom hanem a tenger
a tenger bennem
a tenger kinnem
a tenger amire nem emlékszem

persze láttam már térképeket
de nem hiszem hogy bármi leképezhető
lefordítható
átadható

és van a tenger
a tenger
a tenger
mondom
de másra gondolok

itt nem

eszembe jutsz ahogy
felhúzott lábakkal
a támla nélküli széken kucorogsz

hokedlin talán
öreganyám stokinak mondta
én packinak kispackinak
mert minden kis volt akkoriban ami az enyém
piros volt és volt négy lába
meg egy hasadék a közepén
hogy fogni lehessen
asztal alá
sarokba rakni
útból el
akkoriban én is csak ilyen
tedd ide tedd oda
kislány voltam
tedd oda s többé elő se vedd

kucorogsz hasadékokkal a szíveden
menekülsz a fagyos konyhakőtől
vakolatomlás tátong fejed felett
cigarettdba szívész nézed
a plafont
a lyukat és

mondod
nem mozog a szád

egy embernagyságú plüsskaticán fekszel
lehetne a gyerekkorod
megszürkült
csonkacsápú ízeltlábú a színpadon
megnézted újra s újra éveken át
most ülsz és

mondod nekem
nem mozog a szád

a kispackit a stokit a konyhapadlót a kilapult katicát
a zsinórpaddásokat
azt hogy mi már mindig csak állójeggyel ülünk
támlanélküli székeken bérelt lakásokban
koptatjuk átmeneti füstlégterünk
bámuljuk a karistolt ajtót
hol volt
hol nem
egyszer egy plakátot ragasztott rá valaki
barna bőrű egzotikus szépség
önti magára kókuszdióból a frissítő nedveket
hol volt
itt nem
itt csak én vagyok
lepattogzott zománcú fazékkal a fürdőkádban
ülök és

mondom neked
nem mozog a szám

kifújod a füstöt
nyikorog a szék
túl az Óperencián